

„Nyerő vegyítése a modern és a klasszikus kalandoknak.”

- Rick Riordan, a *PERCY JACKSON* szerzője -

PEGAZUS

ÉS A HARC AZ
OLÜMPOSZÉRT

KATE O'HEARN

KATE O'HEARN

PEGAZUS
ÉS A HARC
AZ OLÜMPOSZÉRT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2016

Csak ismételni tudom magamat: ez a könyv sosem jöhetett volna létre az imádni való családom szeretete és támogatása nélkül. Most is nagyszerű barátok tűnnek fel a könyvben, sokszor olyan köntösben, amire nem is számítana az ember. O és J ügynök két nagyon különleges fiatalember, akik rendkívül sokat jelentenek nekem, és akik kifejezetten arra kértek, hogy ez a két karakter a lehető leggonoszabb legyen – ilyenek az igazi barátok!

Természetesen most is köszönet illeti a szerkesztőimet, Anne-t és Naomit, valamint az isteni V-t, az én fantasztikus ügynökömet.

Végül hozzád fordulok, kedves olvasó. Arra kérlek, tégy meg mindent a lovakért, segíts, ahol csak tudsz! A nagyvárosokban számos ló él borzalmas körülmények között, mert a „turizmus” jegyében konflisokat húznak naphosszat, de vidéken is rengeteg állattal bánnak rosszul szerte a világon.

Csak ti hozhattok változást az életükbe. Számítanak ránk, számítanak a segítségünkre – ne hagyjuk őket cserben!

I

Az Olümposz semmilyen Emily által ismert helyhez nem volt fogható. Igazi varázslatos csodaország volt, amit a képzelet határait súroló emberek és teremtmények laktak. Eső sosem esett, az üde kertek mégis örökké virágoztak, mámorító illattal töltve meg a levegőt. Ezen a helyen mintha a levegő is életre kelt volna. Mézédessé ízével és melegségével körülölelt mindenkit, és békét hozott a lelkekbe. A lány szellő telis-tele volt madarak dalával, és olyan rovarokkal, amelyek sohasem bántottak senkit. Ha egy méh valakire mégis rászállt, az csupán azért volt, mert egy kis dédelgetésre vágyott.

Az Olümposz épületei legalább olyan gyönyörűek és különlegesek voltak, mint maga a birodalom. Legtöbbjüket tükörsima, fehér márványból készítették, díszesen faragott oszlopaik pedig merészen törtek a tündöklő kék ég felé. A szabadtéri színpadokon a múzsák tánccal és énekkel szórakoztatták a nagyérdeműt.

A széles, macskaköves utcákat az Olümposz legerősebb harcosainak és hőseinek szobrai szegélyezték. Az utakon egy árva autó vagy kamion sem járt, ami a levegőt szennyezhette volna. Az olümposziak akkor és ott

sétáltak vagy éppen repültek, ahol épp kedvük tartotta. Néhányan olykor csodálatos lovak által húzott hintóba szálltak, és úgy közlekedtek.

Aztán ott voltak a könyvtárak. Azokban tartották az olümposziak által felkeresett és őrzött világok minden szövegét. Emily kedvenc könyvei közül néhányat csakis az ő kedvéért Jupiter palotájának könyvtárába vitettek.

Emily ennél tökéletesebb helyet el sem tudott képzelni.

Az Olümposzon töltött napjai során azonban, a hely minden csodája ellenére, szörnyen érezte magát.

Hiányzott neki az édesapja. Minden percben érte aggódott. Az apukája az emberek világában maradt, ahol a Központi Kutatóegység tartotta fogva. A KKE egy titkos kormányügynökség volt, amely megszállott módjára igyekezett minden földönkívüli vagy szokatlan teremtményt begyűjteni, hogy aztán fegyverként használja fel őket. Emily rövid ideig maga is náluk raboskodott, így pontosan tudta, milyen elvakultak és kegyetlenek tudnak lenni. Az apját pedig épp ezek tartották fogva. Vajon mit tettek vele azóta? Lehet, hogy ő bűnhődik azért, mert Emily megszökött? Talán már meg is ölték? Emily szívét félelem és számtalan megválaszolatlan kérdés szorította. Az édesapja nélkül egyszerűen nem lehetett boldog.

Még a Pegazussal töltött idő sem volt képes enyhíteni a fájdalmát. Elkezeredetten próbált visszajutni New Yorkba, hogy megkeresse édesapját, de Jupiter ragaszkodott hozzá, hogy maradjon. Úgy gondolta, Emily helye a többi olümposzi közt van, és ebből az elhatározásából nem engedett. A nirádok népe ráadásul továbbra is fenyegetést jelentett az Olümposz számára, így Jupiter felesleges kockázatnak érezte, hogy akár csak egyetlen harcosát is mentőexpedícióra küldje Emily világába.

A lány hiába kérlelte a hatalmas vezért, az nem engedte őt haza.

Emily Jupiter palotájának hátsó kertjében sétálva egyszer csak megtorpant. Arcát a nap felé emelte, és élvezte, ahogy a kellemes meleg sugarak a bőrét simogatják. Vajon az ő világát is ugyanez a nap ragyogja be? És az apja is láthatja? A KKE őt annak idején egy föld alatti építményben tartotta fogva, így jó esély volt arra, hogy az édesapját is megfosztották a szabad ég látványától.

Emily egyre erősebb elszántságot érzett magában. Ha Jupiter nem engedi el, kénytelen lesz elszökni, és egymaga megmenteni az édesapját. Az Olümposzon kanyargó apró patak partján sétálva egy csapat gyönyörű vízi nimfával találkozott. Integettek neki, különös szavakkal üdvözölték őt, aztán egy pillanattal később belesobbantak a hullámokba, és eltűntek, mintha soha ott sem lettek volna.

Emily úgy elmerült a gondolataiban, hogy azt sem figyelte, hová lép. Így botlott el egy apró kőben is, amin igencsak bosszankodott, és szidta magát. Nem volt elég, hogy nem lehetett az apjával, még az új arany lábrögzítőjéhez is hozzá kellett szoknia, amit Vulcanus, az Olümposz fegyverkovácsa készített neki. Ugyanazt az aranyat használták fel hozzá, amit Pegazus kantárjához is – különleges arany volt az, egyben halálos veszély a nirádokra. Egyetlen apró érintés is megmérgezte őket, a hosszabb érintkezés pedig azonnal leterítette a vérszomjas harcosokat. A lábrögzítővel Emily nemcsak képes volt megvédeni magát, de újra járhatott vagy akár futhatott is.

De a furcsa szerkezettel nem volt egyszerű boldogulni – időbe és sok gyakorlásba tellett megtanulnia a használatát. Mostanra már csaknem olyan ügyesen járt,

mint azelőtt, hogy a nirádok New Yorkban maradandó sérülést okoztak a lábán.

Jupiter labirintusa felé vette az irányt. A hatalmas, bonyolult útvesztőt magas zöld sövényből készítették a kert közepére. A kacskaringós útrendszerben nem volt egyszerű kiigazodni, de Emily és a barátai úgy találták, hogy Jupiter labirintusa tökéletes hely a titkos megbeszélésekre.

Emily megtalálta a labirintus közepébe vezető utat. Pegazus a központi emelvény mellett állt, és már várta. A lánynak a csodás szárnyas csödör látványától minden alkalommal elállt a lélegzete. Csendben várakozott a fák sötétjében, fehér szőre szinte ragyogott. Fejét büszkén emelte a magasba, ápolt bundája csak úgy csillogott. Gondosan behajtott szárnyán a legkisebb toll is hajszálpontosan a helyére simult.

Pegazus, amint meglátta, izgatottan nyерített, és kedvesen bólogatott.

A gyönyörű háttal mellett ott állt Emily legjobb barátja New Yorkból. Joel magas és izmos fiú volt. Latinos vonásait, napbarnított bőrét, sötét haját és melegbarna szemét látva Emilynek mindig a múzeumokban kiállított, klasszikus olasz festmények alakjai jutottak eszébe. Joel már nem volt az az erőszakos, haraggal teli srác, akivel először találkozott egy sorház lépcsőjén, az iskolájuktól nem messze. Az Olümposzon töltött idő megenyhítette Joel haragból és fájdalomból épített páncélját, amit még a szülei elvesztésekor vont maga köré. A fiú azóta megmutatta odaadó szívét, és most is őszinte örömmel nevetett. Általában Vulcanusszal dolgozott az Olümposz kovácsműhelyében. Ő segített például Emily lábrögzítőjének tervezésében is.

Emily odalépett hozzájuk, és körülnézett.

– Paelen hol van?

– Pár perc, és jön, valamit össze akar szedni. – Joel óvatosan megérintette Emily könyökét. – Em, biztosan ezt akarod tenni?

– Van más választásom? – kérdezett vissza Emily. – Érts meg, Joel, muszáj megmentenem az apukámat. Nem tehetek mást. És nem kéne így elszöknünk, ha Jupiter hajlandó lenne segíteni! – méltatlankodott, karját a magasba lendítve. Ahogy a kezét leengedte, az ujjhegyeiből ragyogó lángnyelvek csaptak elő, és megpörkölték az ép lába ujjait, meg felperzselték körülötte a földet. Emily felsikoltott, és fájdalmában ugrott egyet.

– Nyugi! – szólt rá Joel. – Te is tudod, hogy még rosszabb, ha idegeskedsz.

– Ez örület! – kiáltotta. – Az Olümposz Lángjának lenni egy dolog, de arról nem volt szó, hogy folyton felgyújtom majd magam!

– Akkor nyugodj meg! – erősködött Joel. – Arra gondolj, amit Vesta tanított! A tűz ura maradsz, amíg megőrzöd a hidegvéred.

– Könnyű azt mondani – panaszkodott Emily, miközben leült és a megperzselt lábát dörzsölgette. A saruja feketére égett, és néhol még mindig parázslott. Amióta előlépett a Láng Templomából, olyan képességekre tett szert, amelyeket nem tudott uralma alatt tartani. Folyton sikerült felgyújtania valamit.

Joel csendben mellé ült.

– Megmentjük apukádat, ígérem. De ebben csakis úgy segíthetsz, ha uralod a lángot.

– Joelnek igaza van – szólalt meg Paelen, ahogy a mögöttük lévő fák közül előlépett. Alacsonyabb és jóval vékonyabb volt Joelnél. Paelen híres volt arról, hogy a legszűkebb helyekre is befér, és hogy mindenhol megtalálja

őt a baj. De kedves mosolyával és csillogó fekete szemével bármikor képes volt mosolyt csalni Emily arcára. – És a helyzetekben ezt halkabban beszélném meg. A fél útvesztő tőletek zeng. – Azzal Emily mellé ült, és játékosan meglökte a lányt. – Már megint felgyújtottad magad?

– Nem, elestem – felelte Emily, viszonzva a lökést, amire Paelennek széles mosoly terült szét az arcán.

– Biztosan lángra lobbantál, különben nem égett volna hamuvá a sarud.

Az Olümposzon töltött idő alatt Emily nagyon megkedvelte Paelent. Nála és Joelnél kívánni sem lehetett volna jobb barátokat. Paelen ráadásul azon kevés olümposziak egyike volt, aki pontosan tudta, mit jelent a KKE foglyának lenni. Őt is megkínózták, hogy információkat csikarjanak ki belőle az Olümposzról.

– A saruról jut eszembe – váltott témát Emily –, csak nem megint elloptad Merkúrét? – kérdezte a Paelen lábán lévő szárnyas lábbelit figyelve.

– Én? Dehogy! – felelte Paelen szörnyülködést színlelve. – Tudhatnád, hogy már nem vagyok tolvaj! Merkúr nekem adta, mert csináltat magának újat. – Elhallgatott, és a homlokát ráncolta. – Azt mondta, hogy a saru inkább velem akar lenni. Nem tudom, pontosan mit is jelent ez, de balgaság lenne egy ilyen ajándékot visszautasítani – mondta, azzal megsimította a saru apró szárnyát. – Elvégre ez a saru mentette meg az életünket a te világodban, és ő juttatott ki bennünket a KKE épületéből. Ki tudja, mire képes még. – Emilyhez hajolt, és a tenyerét dörzsölve folytatta: – És mondd, mikor indulunk New Yorkba?

Pegazus odalépett, és nyerített egyet.

Paelen bólintott, és már fordított is a többieknek.

– Pegazus hallotta, ahogy Jupiter, Mars és Herkules arról beszélnek, hogy expedícióra indulnak, hátha ki tudják deríteni, hogyan volt képes ennyi nirád észrevétlenül bejutni az Olümposzra. Amíg nem sikerül biztosítani az átjárót, mindannyian veszélyben vagyunk. Pegazus azt mondja, hogy ha meg akarjuk menteni atyádat, azután induljunk, hogy ők is útra keltek.

Emily felállt, és egy pusztit nyomott a csődör orrára.

– Ez nagyon jó ötlet, köszönöm, Pegazus – mondta, majd a fiúkhöz fordult. – Akkor megbeszéltük. Ha Jupiter elindult, már itt sem vagyunk!

A csapat halkán megbeszélte a terv részleteit, s közben az útvesztőben sétáltak. Emily keze végig a mellette sétáló Pegazus nyakán pihent.

– Szereznünk kell emberi ruhát – gondolkodott hangosan Joel. – Ilyen cuccban nem mehetünk New Yorkba.

– Mi baj ezzel? – kérdezte Paelen, saját tógáját végigmérve. – Én mindig is így öltöztem.

– Ugye most csak viccelsz? – vigyorgott Joel. – Paelen, úgy nézünk ki, mintha valami gladiátorfilmből szalajtottak volna! Fiú létemre női ruhában flangálok!

– Tógának hívják – szólt bele Emily. – És szerintem jól áll neked. – Azzal ő is szemügyre vette a gyönyörű, díszes fehér selyemtógáját és a derekán nyugvó fonott aranyövet. Az anyag félúton a combja fölött ért véget, megmutatva ezzel a sérült lábán lévő arany lábrögzítőt. Az Olümposzon egy percig sem szégyellte a hatalmas, mély hegeket, amiket még New Yorkban szerzett a nirádok elleni harcban. Az Olümposz népe büszke volt a sebhelyre, hiszen az értük tett küzdelmei során érte a sérülés. De Emily most arra gondolt, hogy az ő

világában talán nem kapnak ilyen elismerést azok a csúnya hegek.

– Joelnek igaza van – mondta egyetértően. – Én sem mehetek így vissza. Az arany lábrögzítőt is el kell rejteni.

Pegazus erre nyerített egyet, és Paelen már fordította is.

– Ha bárki megpróbálná elloponi, Pegazus azonnal megvédené, ahogy Joel és jómagam is. – Erre a mondatra a játékos csillogás is visszatért a szemébe. – És ha netán ez sem lenne elég, még mindig lángra lobbanhatsz. Azzal biztos akárkit elijesztesz!

– Kösz szépen! – élcelődött Emily, és finoman meglökte a fiút. Azután Pegazushoz fordult, és megpaskolta a nyakát. – Neked is köszönöm, Pegazus, de attól még tényleg valami ruhát kell kerítenünk.

– Aztán mégis mire?

Emily az új hang felé fordult. Hiába volt már jó ideje az Olümposzon, Cupido látványát nem tudta megszokni. Eleinte Pegazus is furcsa volt, de hozzá valahogy mégis illettek a szárnyak, mostanra pedig már el sem tudta képzelni azok nélkül. Itt viszont egy tinédzserről volt szó, akinek a szárnyát ráadásul a fácánéra emlékeztető színes tollak borították.

Cupido behúzta a szárnyát, és elegáns mozdulattal földet ért előttük a labirintusban.

– Szóval? Mire kell nektek új ruha? – kérdezte.

– Semmi közöd hozzá – morgott Joel. – Anyád nem tanított illemre? Például, hogy nem szokás hallgatózni?

– Dehogynem – felelte Cupido. – De azt is megtanította, hogy ha az olümposziak és az emberek összeállnak, abból csak a baj van. És mit látnak szemeim? Itt egy *ember* az olümposziak között!

Cupido kedvesen Emilyre mosolygott, mire a lány szíve azonnal hevesebben vert. Odavolt a szárnyas fiúért,

és ezt ő is pontosan tudta. Cupido volt a leggyönyörűbb olümposzi, akivel valaha találkozott. Vékony, izmos alkata volt, finom vonásai, szőke haja és gyönyörű, kék szeme, amiben a huncut csillogás sosem szűnt meg. A bőre olyan sima volt, mintha csak márványból faragták volna, és szemben a földi kamaszokkal, őt nem csúfították pattanások. Cupido persze sokkal idősebb volt, de külsőre nem tűnt többnek tizenhat-tizenhét évesnél.

Emilynek elég volt Joelre pillantania, hogy tudja, a fiú kezdi elveszíteni az önuralmát. Cupido már az „ember” szót is olyan sértő hangsúllyal tudta mondani, hogy nem is csoda.

– Tűnj innen, Cupido! – figyelmeztetett Joel. – Éppen magánbeszélgetést folytatunk, amiben te nemkívánatos személy vagy.

– Valóban így van ez? – kérdezte Cupido nyájasan, Emily felé fordulva. – Azt szeretnéd, hogy elmenjek?

Olyan átható tekintettel nézett, hogy Emilybe belészorult a szó. Cupido tudta, hogy kell bajt keverni. Joel korábban mesélte, hogy milyen történetek terjengenek róla. Például gyáva módon azonnal elmenekült, mikor a nirádok megérkeztek, és addig elő sem merészkedett, amíg a veszély el nem múlt. De Emily hiába volt tisztában Cupido minden bűnével, képtelen volt elküldeni.

Mielőtt a helyzet túl kínossá válhatott volna, Pegazus előrelépett, és hangosan prüszkölt egyet.

– Bajt? – kérdezett vissza Cupido tettetett ártatlansággal, ahogy a csődör felé fordult. – Dehogy okozok én bajt! Csak a Lánggal szerettem volna beszélni.

– A neve Emily – szólt rá Paelen, azzal óvón a lány elé lépett. – Ne hívd Lángnak!

– És mondtam már, hogy tűnj el innen! – tette hozzá Joel, ahogy Paelen mellé állt, és összefonta a karjait.

– Különben mi lesz? – csattant fel Cupido. – Mit teszel velem, *ember*?

Pegazus ismét prüszkölt egyet, és nagyot dobbanzott az aranypatkójával. A figyelmeztetés félreérthetetlen volt, Cupido szemében azonnal megjelent a félelem. Még Paelen is hátrált egy lépést a csődörtől.

– Ne veszítsd el a fejed, Pegazus! – szólt rá Cupido feltartott kézzel. – Már megyek is.

Azzal kitárta szárnyait, de mielőtt elindult volna, a jobb szárnya aljából kihúzott egy tollat, és Emily hajába tűzte.

– Hogy legyen mit a párnád alá tenni, ha hiányzom – mondta, majd nagyot szökkent, és néhány szárnycsapással a magasba emelkedett. – Jó legyél!

Pegazus felágaskodott, maga is széttárta a szárnyait, és hatalmasat rikoltott.

Cupido meglódult, de még utoljára intett egyet Emilynek, és jókedvűen felnevetett.

– Nem sokon múltott, hogy leüsssem! – fakadt ki Joel, öklét maga előtt lóbálva.

– Magam is majdnem erőszakhoz folyamodtam – helyeselt Paelen.

Pegazus odalépett a társasághoz, és az orrával kedvesen megtolta Emilyt.

– Maradj távol Cupidótól! – figyelmeztetett Paelen.

– Pegazus azt mondja, könnyen bajt hozhat a fejedre. Azt mondja, még annál is több bajt, mint... micsoda? – Paelen elképedve a hátashoz fordult. – Hogy én? Pegazus, mégis hogyan hasonlíthatsz Cupidóhoz? A világon semmi közös nincs bennünk! Lehet, hogy tolvaj voltam, de Cupido csak egy gyáva bajkeverő, és még a gondolatot is sértőnek találom, hogy vele egy lapon emlegess. Ami pedig téged illet – folytatta Emily felé fordulva,

miközben kihúzta a tollat a lány hajából, és a földre dobta. – Miért nem küldted el? Habozás nélkül a nirádok elé vetne, ha azzal menthetné a nyamvadt bőrét és tollát. Nagyon vigyázz vele!

Emily döbbenten figyelte, ahogy Paelen dühöngve ki-viharzik az útvesztőből. Azelőtt soha nem emelte fel a hangját vele szemben, sőt még csak harag szikráját sem látta benne soha.

– Most meg mi rosszat tettem?

– Tényleg nem tudod? – kérdezte csodálkozva Joel, de mivel Emily csak a fejét rázta, folytatta: – Mindegy, van most ennél nagyobb bajunk is. Meg kell tanulnod kordában tartani az erőt, mielőtt elindulunk. Menj, gyakorolj tovább Vestával, és próbálj minél több dolgot ellesni tőle!

Mikor Joel is elment, Emily a fejét rázva Pegazusra nézett.

– Te érted ezt, Pegazus? Mert én minél idősebb leszek, annál kevésbé. Mi volt ez az egész?

Pegazus finoman meglökte a lányt, és elindult vele Jupiter palotájába, hogy együtt megkeressék Vestát.

Emily a délután további részét a Láng Templomában töltötte, ahol azt igyekezett megtanulni, hogy hogyan uralja az erőt, amit kapott.

Vesta türelmesen magyarázta, hogy kell visszahúzni a tüzet, hogy kell irányítani, de valahányszor Emily használni próbálta az erejét, a lángok vadul előtörttek az ujjából, elszabadultak, és az egész templomot beborították.

– Nem megy! – panaszkodott elkeseredetten.

– Jobban kell koncentrálnod, gyermekem! – mérgelődött Vesta. – Látszik rajtad, hogy gondolatban máshol

jársz. Ha nem vigyázol, teljesen elveszíted az uralmat az erőd felett, és akkor megint megégeted magad, mint ma délelőtt.

Emily azonnal a templom bejáratánál várakozó Pegazusra nézett. A háts széken keze lehajtott a fejét. Ezek szerint elmondta Vestának, hogy meggyújtotta a saját lábát.

– Kösz, Peg – motyogta Emily.

– Ne okold Pegazust, amiért elmondta, mi történt – szólt Vesta. – Fontos vagy neki, és nem akarja, hogy bántódásod essen. – Vesta Emily vállára tette a kezét. – Emily, értsd meg, te vagy az Olümposz élő lángja. A te hatalmad élteti a tüzet a templomban, és neked hála vagyunk életben. Megannyi generációval ezelőtt elvittem a világodba a Láng szívét, és egy gyermekben rejtettem el. Leányról leányra szállt az évszázadok során, míg végül eljutott hozzád. Ezzel a hatalommal születél, és nagyon sajnálom, hogy az Olümposz védelme érdekében meg kellett idéznünk belőled. De amikor feláldoztad magad a templomban, megváltozott benned valami. Emily, a Nap ereje lakozik benned. Ha nem tanulsz meg nagyon gyorsan uralni, könnyen bántathatod vele magadat, vagy akár másokat.

Emily elgondolkodva méregette a megégett sarut. Ő is pontosan tudta, milyen veszélyes erő birtokában van. Elég dolgot égetett már meg véletlenül, hogy tisztában legyen vele. Lassan már a búvóhelyekből is kifogyott, ahová elrejtőzhetett a megperzselt áldozatok elől.

– Sajnálom – mondta végül. – Majd jobban igyekszem.

Azzal visszafordult az alacsony oszlop felé, és a fényes lángokba nézett. A tűz belőle táplálkozott, és ez volt az egyetlen dolog, amiben nem tudott kárt tenni.

– Rendben – szólt türelmesen Vesta. – Nézz a tűzbe! Azt akarom, hogy koncentrálj arra, amit tenni akarsz. Lásd magad előtt, ahogy azt teszed. Azután összpontosíts, és óvatosan engedd szabadjára a benned lakozó erőt!

Emily két kezét maga elé tartva koncentrált. Egy óriási lángvágónak képzelte magát, amiben épp most kapcsolják be a gázt. Érezte, ahogy a bizsergés elindul a hasában, végigfut a gerincén, majd keresztülhalad a fel-emelt karján, egyenesen az ujjai felé.

– Gyerünk, Em! – motyogta. – Meg tudod csinálni!

Abban a pillanatban hatalmas tűzcsóva csapott elő az ujjából.

– Nagyon jó! Most pedig koncentrálj! – utasította Vesta. – Urald a tűz folyamát, Emily! Szűkítsd le!

Emily lélegzet-visszafojtva figyelte a kezéből előtörő tüzet. Úgy összpontosított, ahogy Vesta tanította, és a tomboló lángnyelvek lassan apró, vörös fénysugárrá szűkültek, de minél szűkebb lett a csóva, annál nagyobb erővel tört elő a láng.

A tűz átvágott a templom lángján, és már elérte a túlsó falat is, de ott sem állt meg. Apró lyukat vájt a vastag fehér márványon, és folytatta útját az Olümposz ege felé.

– Állítsd le, Emily! – szólt rá Vesta. – Csak gondoldj arra, hogy állj!

Emily képzeletben látta maga előtt, ahogy elzárja a gázt a lángszórón, de semmi sem történt. Gondolatban már minden kapcsolót és gombot megnyomott, amivel leállíthatta az erejét, de hiába, a sugár nem szűnt meg.

– Állítsd le, Emily! – kiáltott Vesta. – Uralnod kell!

Emily újra és újra megpróbálta, de eredménytelenül. Ahogy elhatalmasodott rajta a pánik, úgy erősödött a lézerszerű sugár. Már fáklyaként csapott az ég felé.

– NEM TUDOM LEÁLLÍTANI!

Hirtelen hatalmas ütés érte hátulról, amitől azonnal a földre esett. Ahogy a figyelme elterelődött, a vörös fénysugár is megszűnt. Zihálva bámulta a kezét. Nem volt rajta égés vagy bármilyen sérülés, és még csak nem is fájt. De amint felnézett, a lélegzete is elakadt. Pegazus egész feje és a nyaka súlyosan megégett, a puha fehér pófája teljesen fekete és hólyagos lett. Pegazus lökte fel, ő segített elállítani a lángokat, de ahogy Emilyhez ért, nagyon megégett.

– Pegazus! – kiáltott fel Emily, és már szaladt is hozzá.

– Úgy sajnálom! Esküszöm, hogy nem akartam!

A sebeket látva rosszul lett környékezte. Ezt mind ő tette.

– Kérlek, bocsáss meg! – Nem gondolkodott, csak ki-nyújtotta a kezét, és finoman megsimította Pegazus megégett arcát. Az érintésre a feketére égett, hólyagos bőr azonnal gyógyulni kezdett, és hamarosan egyetlen apró seb sem látszott már.

– Nem megy, Peg – szipogta Emily, mikor ellépett a hátastól. – Egyszerűen képtelen vagyok rá. Bántalak. És mi van, ha megöllek? Túl veszélyes, hogy a közeledben legyek!

Emily szörnyen dühös volt magára, amikor kirohant a templomból. Már a könnyei is potyogtak, mikor a meredek lépcsősor aljára ért. Ahogy újra belegondolt a történetekbe, a hideg is kirázta, és az érzés még rosszabb lett, mikor eszébe jutott, mi *történhetett volna*.

A lépcső alján visszaneézett. Látta, hogy Vesta és Pegazus is kilépnek a templomból.

– Emily, állj! – kiáltott utána Vesta.

De Emily megfordult, és csak szaladt. Nem tudott Pegazus szemébe nézni most, hogy kis híján megölte. Az

utcán oda sem figyelt az értetlenül bámuló vagy éppen aggódva érdeklődő olümposziakra. Úgy érezte, el kell tűnnie. El, messze Pegazustól és bárkitől, akit bánthat az erejével. Túl veszélyes volt ahhoz, hogy másokkal találkozzon.

Végül egy nyitott amfiteátrumban állt meg. A múzsák aznap nem tartottak előadást, így a sok ezer ülőhely üresen és elhagyatottan pihent. Tökéletes búvóhely egy olyan veszélyes teremtmény számára, mint ő. Lerohant a lépcsőkön, be egészen a színpadig, ahol a földre rogyott. Vége. Vége az életének. Nincs visszaút New York-ba, nincs menekvés az apja számára.

Nem maradt más, csak a fájdalom.

Keserves zokogás szakadt ki belőle, ahogy rádöbbsent, mi mindent is veszített el. Azt kívánta, bárcsak sosem lépett volna elő a templom lángja közül. Pegazus és az egész Olümposz is jobban járt volna.

Könnyektől elhomályosult tekintettel nézett körbe a gyönyörű márványszínházon. Ahogy épp az ujjairól törölte le a könnycseppeket, hatalmas villanás, majd egy óriási robbanás rázta meg az épületet.

Azután minden elsötétült.

2

Emily az ágyában ébredt. Megriadt, mert egy pillanatra azt hitte, hogy újra a KKE épületében van, Governors Islanden. De ahogy körülnézett, hamar felismerte a gyönyörű szobáját Jupiter palotájában. Minden ablak nyitva volt, a finom függönyök lassú táncot jártak a lágy, meleg szellőben.

– Üdv újra köztünk.

A hatalmas vadász, Diana állt az ágya mellett. Kettejük kapcsolata rendkívül szorosra fűződött a New Yorkban átélt kalandok után. Diana Jupiter lánya volt, egyben Emily példaképe, ő is olyan szeretett volna lenni, ha felnőtt. Az istennő ugyanis erős volt, bátor, mégis odaadó. New Yorkban az életét kockáztatva védte Pegazust. Mikor egy istállóban rejtőztek el, az is kiderült, micsoda együttérzés lakozik benne a szenvedő lovak iránt.

A magas nő Emily ágya szélén ült, és a lány homlokát simogatta.

– Mindenkit nagyon megijesztettél.

Emily a homlokát ráncolva próbált visszaemlékezni a történetekre. Minden tagja fájt, a feje hasogatott. Tudta, hogy valami nagy dolog történt, de nem sikerült felidéznie. Végül eszébe jutott, mi történt a templomban.

– Bántottam Pegazust – suttogta elkeseredetten.
– Megégettem.

– Pegazus jól van – nyugtatta Diana. – Érted aggódik mindenki.

Emily felemelte a fejét, és alaposan körülnézett. Senki más nem volt ott rajtuk kívül. Sem Joel, sem Paelen, de még Pegazus sem. Még a barátai is félték tőle, annyira veszélyessé vált. Képtelen volt uralni az erejét, ezért már el is kellett zárni a többiektől.

– Mi lesz most? – kérdezte halkán, kerülve Diana tekintetét. – Hová fogtok bezárni?

– Bezárni? – értetlenkedett Diana. – Gyermekeim, miért tennénk ilyet?

Emily nem tudta tovább magában tartani az érzéseit.

– Mert veszélyes vagyok, és mert bántottam Pegazust!

– Ó, Emily! – Diana szorosan magához ölelte. – Senki nem fog börtönbe zárni. Csak elszabadult az erőd, ennyi az egész, mindannyiunkkal megesett már. Egyszerűen csak nem számítottunk rá, hogy a könnyeidnek is ekkora ereje van.

– A könnyeimnek? – szipogta Emily. – Nem értem.

Diana elmondta, hogy az amfiteátrum gondnoka éppen arra járt, és látta, hogy Emily lefut a színpadhoz, majd a könnyeitől akkora robbanás keletkezik, amelybe az egész Olümposz beleremegett. Szerencsére a gondnok elég messze volt ahhoz, hogy néhány sérüléssel megúszza az esetet, a színház viszont teljesen elpusztult, nem is maradt más a helyén, csak egy hatalmas kráter. Emilyt Pegazus találta meg egy magas fa tetején, kilométerekkel arrébb.

– N... nem értem – dadogta Emily. – A könnyem felrobbant?

Diana bólintott.

– Magunk sem értjük. Mikor a Láng előtört belőled, Vesta szerint minden ereje felszabadult, de ekkora hatalomra még ő sem számított. Még a könnyeid is a Nap erejét hordozzák.

Szóval már sírnia sem lehetett anélkül, hogy veszélyt jelentsen mindenkire maga körül! A helyzete napról napra rosszabb lett. Már nem egy lány volt, aki előtt fényes jövő áll, hanem egy időzített bomba.

– Nem akarom – suttogta végül. – Nem akarom ezt az erőt. Soha nem is kértem belőle, én csak vissza akarom kapni a régi életemet és az apukámat.

– Sajnálom, de nincs választásod – mondta Diana. – A Lánggal születél, ez is a részed. De higgy nekem, idővel megtanulod kezelni. A legfontosabb, hogy ne küzdj az erőddel. Fogadd el, és tekints rá szövetségesként, ne pedig ellenségedként.

– És mi van, ha soha nem tanulom meg kezelni? – kérdezte Emily.

– Muszáj – mondta Diana, miközben felállt, és az ajtóhoz lépett. – De most pihenj! Hamarosan jobban leszel.

Emily erősen kételkedett abban, hogy valaha jobban lesz. Kikászálódott az ágyból, és az egyik ablakhoz ment. A párkányon ülve csendben figyelte az ablaka alatt járkálókat, épp úgy, ahogy New Yorkban is mindig tette.

De most nem Manhattan látványa tárult a szeme elé, nem a hatalmas forgalmat, a szirénázó rendőrautókat, a tömeget és a boltokat látta. Az Olümposz volt ott. A háját lengető enyhe szellő édes és meleg volt, nem úgy, mint New York szmogos, koszos levegője. Elmerengve figyelte, ahogy a szárnyas olümposziak és a hatalmas madarak együtt utaznak az égen, s ahogy a kocsi méretű pillanatok a szárnyaikat rebegetetik és a gyerekekkel játszanak. Odalent a téren a kentaurók és az óriások beszélgetve

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

igyekeztek dolgukra, akárcsak az emberek Emily világában. Az Olümposzon bármerre nézett, valami csodát látott. Mégis egyre erősebb volt benne az érzés, hogy a dolgok már sosem kerülnek vissza a régi kerékvágásba.

– Apa, hol vagy? – motyogta elkeseredetten. Már nem az édesanyja halálát gyászolta. Ebben a furcsa és csodálatos világban valahogy mindig úgy érezte, mintha az anyja is vele lenne, mintha mindig egy karnyújtásnyira lenne tőle. Éppen ezért minden percben az apján járt az esze. Lehetetlennek tűnt megmenteni a KKE karmai közül. Hogyan segíthetne neki, ha magán sem tud? Veszélyes szörnyeteggé vált, aki még sírni sem tud anélkül, hogy másokat bajba sodorjon.

A kesergés közben Emily az időről is megfélekedezett. A gondolataiból csak akkor zökkent ki újra, mikor valaki halkan kopogott az ajtón.

– Emily? – szólt egy mély hang. – Bejöhetünk?

– Szabad! – szólt, mikor felvette a tógáját.

Meglepődött, hogy Jupiter látogatóba jött hozzá. Emily, Joel és Paelen hiába lakott Jupiter hatalmas márványpalotájában, a közös étkezéseken kívül nemigen találkoztak vele, és a terem olyankor is zsúfolt és hangos volt, úgyhogy nem nagyon volt alkalmuk szót váltani a hatalmas istennel. Jupiter ráadásul sosem járt Emily lakrészén, így összesen csak egyszer beszéltek négy szemközt, mikor arra kérte Jupitert, hogy engedje elmenni és megmenteni az édesapját New Yorkban. Azt a kérést sajnos elutasították.

– Jupiter – Emily tisztelettel fejet hajtott a hatalmas vezető előtt.

– Emily, sajnálattal hallottam, mi történt tegnap a színházban. Úgy tűnik, a könnyeidben is óriási erő lakozik. Mondd, jól vagy?